

40 DANA ZA ŽIVOT

15. dan, 19. 3. 2025.

Nakana:

Molimo za vjeru da će Bog izvoditi čuda po našim molitvama.

Sveto pismo:

Nato će njegova mati poslužiteljima: »Što god vam rekne, učinite!« (Iv 2, 5)

Razmatranje:

Moje ime je Stana Babić i majka sam troje djece, Ante (32), Ivane (28), Anamarije (23), od toga dvoje s Downovim sindromom.

Kada sam rodila svoje prvo dijete, sina Antu, nisam ni znala da nosim dijete s Downovim sindromom, tada se nije radila tako detaljna dijagnostika tijekom trudnoće.

Doktor je suprugu i meni, nakon poroda, objasnio da su to djeca s jednim posebnim poremećajem, da će kasniti u razvoju, hodanju, jedenju, svemu. Rekao nam je i da je moguće potpisati nekakvu izjavu i dijete dati u dom, no mi o tome uopće nismo niti razmišljali. Kada su mi ga pokazali, vidjela sam da ima ručice, nogice, te se samo po kosim očima i malo otvorenim ustima vidjelo da je drugačiji. S obzirom na to da o tome nisam puno ni znala, zapravo, u svemu nisam niti vidjela neki problem. Moja šira obitelj pružila mi je podršku i pomagali su mi kad god je nešto trebalo. Ante je odmah krenuo s vježbama i terapijama, ali su ga pratile česte upale grla, pluća, operacija koljena. Djeca s Downovim sindromom su dosta osjetljiva i sklona obolijevanjima.

Nakon Ante rodila sam zdravu curicu, Ivanu, i nije mi ni na kraj pameti padalo da će u našu obitelj opet doći još jedno dijete s istom

dijagnozom. Kada sam bila trudna s Anamarijom, već su mi na ultrazvuku vidjeli da nosim Downića. Meni samoj nije bilo lako jer sam ovoga puta znala što me čeka budući da sam već imala prethodno iskustvo. U sjećanju mi je posebno ostala situacija kada sam došla u bolnicu na dodatnu provjeru i kada se oko mene skupilo više liječnika. Većina njih (svi osim jedne liječnice) savjetovali su mi pobačaj jer su me htjeli „poštedjeti“ poteškoća koje su nas čekale. Za mene to nije bila opcija i znala sam da je donošenje novog života na svijet jedina ispravna odluka. I danas to mislim iako nas je čekalo još puno teških trenutaka. Anamarija je s četiri godine oboljela od leukemije i, iako su prognoze za opstanak na životu bile vrlo male, ona je preživjela.

Sada, kada pogledam unazad, pitam se kako sam (smo) preživjela sve što nam se događalo. No, uvijek sam svo povjerenje stavljala u Boga i mogu posvjedočiti da me nikada nije napustio. Štoviše, na životni put mi je slao ljude koji su mi pomagali kada nam je bilo najpotrebnije.

Danas su moja djeca odrasli ljudi. Ali, zapravo, još uvijek djeca koja se i dalje vole maziti, grliti i koji mi svakodnevno pokazuju da se, unatoč svim poteškoćama i preprekama, isplati reći „da“ životu.

Molitva:

Zdravo Kraljice, majko milosrđa, živote, slasti i ufanje naše, zdravo. K tebi vapijemo prognani sinovi Evini, k tebi uzdišemo tugujući i plačući u ovoj suznoj dolini. Svrni, dakle, zagovornice naša, one svoje milostive oči na nas, te nam poslije ovoga progona pokaži Isusa, blagoslovljeni plod utrobe tvoje, o blaga, o mila, o slatka Djevice Marijo!